

Після татаро-монгольської навали на Київську Русь українська державність якийсь час ще зберігалась на заході країни. Уособленням її стало Галицько – Волинське князівство (1097-1323рр.) на чолі з Данилом Галицьким .
Перебування українських земель у складі РП(1370-1648 рр).

Однак у середині 14 ст. Українська держава повністю розпалася, її землі потрапили в залежність від Литви, а потім увійшли до складу Польщі.
Козацька Доба (1648 р. до 1654 р. (Визвольна війна Б.Хмельницького)

Наприкінці 15ст. утворилася Запорізька Січ, яка стає центром боротьби українського народу за звільнення з-під гніту польської шляхти.

17 ст. - національно-визвольна війна на чолі з Богданом Хмельницьким, що призвела до відродження Української держави . За Московської угодою Україна була розділена на дві частини: Лівобережжя з Києвом відійшло до Москви, Правобережжя – до Польщі.

18 ст. західноукраїнські землі відійшли до Австро-Угорщини

Протягом другої половини XIII — першої половини XVI ст. міста на Україні відбудовувались і продовжували розвиватись як торгово-ремісничі центри.

У XIV — першій половині XVI ст. далі поглиблювалась майнова нерівність, зростало класове розшарування серед міського населення.

За соціальним становищем жителі українських міст поділялися на три основні категорії.

До першої належали міські багатії — патриціат (багаті купці, лихварі, ремісничка верхівка), якому належала вся влада в місті: з їхнього і тільки з їхнього середовища виходили керівники міської адміністрації. З приводу становища цієї категорії міщан Ф. Енгельс писав, що «вони всіма способами експлуатували як міську общину, так і підвладних місту селян». Патриціат, як правило, був нечисленним. Наприклад, у багатолюдному Львові XV — початку XVI ст. ця категорія складалася лише з 40—50 родин.

До другої групи міського населення належали повноправні громадяни міст: середнє купецтво і майстри (власники майстерень), бюргерство, за термінологією Ф. Енгельса.

Третю і найчисленнішу категорію становили міські низи — плебеї: підмайстри і учні, слуги, позацехові ремісники, нарешті, остаточно зубожілі, позбавлені засобів до існування елементи — бідна і безправна маса.

У другій половині XIV ст. захоплені території України заселялись іноземними колоністами (поляками, німцями, сілезцями) з метою створення опори в здійсненні політичного, економічного, соціального, національного гноблення місцевого населення.

Поселенці, які осідали в сільській місцевості, були здебільшого вихідцями із збіднілої польської шляхти і німецьких заможних селян. У містах же основним колонізаційним елементом виступали багаті німецькі бюргери.